

Jak Vysočina vyplenila Bavorsko

Před dvěma lety jsme absolvovali vydařený zájezd na Slovak Karst Cup a v závěru povídání o něm jsem zmínil, jaká je škoda, že podobné příležitosti nevyužije více vysočinské mládeže. Letos se dá na tato slova hned v úvodu navázat. Zkrátka, kdo nebyl, může litovat. Vzhledem k menšímu počtu zájemců jsme tentokrát necestovali autobusem, nýbrž dvěma minibusy a dvěma auty. Čekaly nás pětietapové závody Bavarian Orienteering Tour 2018, které se odehrávaly na různých místech Bavorska. Pořadatelé pojali závody zároveň jako zajímavý projekt a propojili je s poznáváním historie Bavorska s podtitulem Orienteering meets History. Užili jsme si tak i tradiční turistiku, nějaký ten výšlap a snad i trochu legrace.

Ale pěkně popořádku. První den jsme měli v plánu trénink v oblasti Kašperských Hor. Přestože jsme nakonec typický orientácký trénink vzhledem k úpornému vedru neabsolvovali, užili si fyzicky všichni dost i tak. Společným cílem byl hrad Kašperk, kam se část aktivní mládeže dostavila výklusem s mapou v ruce a ostatní rázným turistickým pochodem. Po prohlídce hradu a přilehlé zříceniny jsme šlapali lesem zpět a pak se přemístili k přenocování do kempu v Anníně. Po celodenním cestování a turistice byla zejména koupel v řece tou pravou rozkoší.

Nezaháleli jsme ani druhý den, kdy jsme se přesunuli do Prášil, odkud jsme měli naplánovanou túru zvící necelých 20 km. Vedro bylo stále stejné, ostatně jako celé léto. Šumava je ovšem krásná při jakékoliv teplotě. A tak jsme směle vyrazili na trasu Prášily-Prášilské jezero-Předěl-Poledník-U bývalé roty-Frantův most-Prášily. Čekaly nás cestou nádherné scenérie, spousta borůvek, funění do kopců, něco pohraničního poučení, úžasný výhled z rozhledny se vstupem pro otrlé a občasně hlídání Jaromíra, jehož mapa pamatovala Galapetra. V cíli jsme se sešli sice unavení, ale všichni ve zdraví. Popojeli jsme k poslední večeři na českém území do Železné Rudy, naposledy natankovali za tvrdou korunu a pak už s mírným napětím hurá do Bavor. Prvotní obavy, zda nebudeme se svými dodávkami budit podezření imigračních úřadů, se postupně rozplynuly a naše flotila neohroženě směřovala do Regensburgu, místa našeho dočasného domova po zbytek pobytu. Střechu nad hlavou nám poskytl gymnázium Wenera von Siemense, v jehož tělocvičně jsme rádi složili svá zmožená těla.

Ráno nás čekala cesta na první etapu do Bamberku, což nebyl při vzdálenosti cca 170 km žádný med. Kdo si myslí, že prezentace na závod je formalita, byl záhy vyveden německou precizností z omylu. Každý závodník musel odevzdat vyplněné prohlášení GDPR a pořadatel si jednoho po druhém zkontroloval a odškrtnul... V první etapě byla na pořadu klasika na poměrně zelené mapě. Někomu trvala adaptace déle, někomu krátce, ale že to jednoduché nebylo, dokládaly v lese některé bloudící postavy žadonící o radu v různých jazycích. Kvalita se ovšem neztratí, a tak jsme hned první den vyhráli v pěti kategoriích a šli do čela klubové soutěže. Odpoledne jsme vyrazili na první z poutavých prohlídek. Historickým centrem Bamberku nás provedl kouzelnou a vtípnou češtinou krajan Jirka Novák, žijící zde již 15 let. Cesta zpět do Regensburgu byla nekonečná, zejména díky APmu, který zapomněl u Norimberku odbočit... ☺

Na druhou etapu jsme to tentokrát neměli tak daleko. Do Süssenbachu v Bavorském lese to bylo něco přes 20 km. Přichystaná byla krátká trať, kámen vedle kamene, pěkná mapařinka v náročném terénu s úžasně utajenou sběrkou v závěru. Kdo ztratil kontakt s mapou, měl problém. Většina z nás však s podobnými terény má už svoje zkušenosti, tudíž nepropadla panice a výsledkem bylo 7 prvních míst a utužení vedoucí pozice v klubech. Odpoledne bylo třeba povětšinou odpočívat, přece jen už únava rostla a nabitý program nedával moc šanci vydechnout.

Za třetí etapou do města soutoku tří řek, tedy Pasova, jsme museli opět cca 120 km daleko. Tentokrát pořadatelé připravili městský závod v historickém centru, v zásadě jakéhosi křížence sprintu (charakterem) a krátké trati (vzdáleností a převýšením). A byla to divočina – někomu zamotal hlavu shluk kontrol hned vedle startovního lampionu, někomu naopak v samotném závěru, kdy už pozornost šla dolů. Důležité byly v závodě zejména správné volby postupu, a kdo vybral špatně, tak se divil. Ztráct se tak daly nejen vteřinky, ale klidně celé minuty. Opravdovým hřebíkem do rakve pro zakyselený organismus pak byl obří doběh mnoha kategorií přes řeku do cíle. Netradiční formát s časy okolo 30-45 minut byl ale zajímavý a zábavný. Kdoví, zda za něj jednou nebudeme rádi, až nám lesy slupne kůrovec, nebo do něj zakáže vstup nějaký Robátko... Pobrali jsme 6 vítězství a v klubech svůj náskok navýšili tak, že již by byl zázrak, aby nás někdo sesadil z první příčky. V odpoledních hodinách jsme opět vyrazili na komentovanou prohlídku v němčině s českým překladem. Ten sice s přibývajícimi minutami trochu ztrácel na přesnosti a úplnosti, ale i tak jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí. A ještě jsme si přidali podvečerním výjezdem na vyhlídku, ze které jsme si prohlédli soutok Innu, Dunaje a Ilzu.

Volný den není v našem pojetí žádné leháro, nýbrž aktivní odpočinek plný objevování zajímavostí, kultury a památek v dosažitelné oblasti. Ráno jsme vyrazili do Kelheimu, kde jsme podle původního programu měli absolvovat výlet lodí na Weltenburg. Letošní vedra jsou ale neúprosná v celé Evropě, takže stav vody v řece nedovoloval vyplutí. Nezbylo než aktivovat zvadlé končetiny a vyrazit, jak jinak, vzhůru do kopce. Odměnou byla návštěva Befreiungshalle, impozantního památníku vítězství spojeneckých armád nad Napoleonem, který vystavěl Ludvík I. Bavorský. Nic takového u nás nevidíte. Kochali jsme se, kochali, loudali a šup...aktivní hlídačka parkoviště nás vyšáhla, že jsme si o půl hodky prodloužili parkování, takže nás symbolická pokuta 10 € neminula. Náladu nám to ovšem nevzalo. Když to nešlo po vodě, tak po silnici jsme se do Weltenburgu dostali také. Zdejší klášter patří benediktinům a kromě nádherně vyzdobeného kostela proslul zejména nejstarším klášterním pivovarem na světě. Ten je v provozu již od roku 1050 a vaří se v něm nejrůznější druhy piva. Zde jsme se rozdělili do skupin dle dalšího zájmového programu. Někdo už chtěl odpočívat, někdo ještě vidět další atrakce, třeba v návaznosti na předchozí se podívat do Abensbergu na Kuchlbauers Bierwelt, což je jedna ze zajímavých staveb Friedensreicha Hundertwassera. Většinu z nás ještě zajímala také Walhalla, další monumentální památník Ludvíka I. Bavorského, který má tentokrát připomínat nejvýznačnější osobnosti nejrůznějších oborů, které jsou nějak spjaty s německým jazykem. Rozhodně jde o další dechberoucí stavbu. Večer se všem po vyčerpávajícím celodenním programu určitě usínalo dobře. ;-)

Ranní probuzení do čtvrté etapy závodů bylo vysloveně na pohodu. Běželi jsme totiž takříkajíc na domácí půdě, přímo v historickém centru Regensburgu. Šlo o podobný formát jako v Passau, nicméně zcela stejně to nebylo. Ulice byly rozhodně plnější a některé volby tak značně osudové – uskočit před mopedem či cyklistou, nebo něžně všemi svými kily vrazit do procházející slečny? Jasná volba, že... ☺ Díky téměř nulovému převýšení to však bylo rychlé, i když zkazit se dalo také hodně (někteří trenéři by mohli vyprávět...). Tentokrát jsme urvali 7 prvenství a definitivně mohli slavit vítězství v klubech, kde už nás opravdu nikdo nemohl předstihnout. Po návratu ze závodu se trávil čas různě – odpočinkem, nákupy a samozřejmě další komentovanou prohlídkou. Nebylo to ale jen tak, oprášit bylo třeba němčinu, nebo angličtinu, protože česká verze nebyla k dispozici. Nevím, jak angličtináři, ale naše malá německá skupinka si to užila s velmi příjemným pánem, který se snažil o co nejlepší Hochdeutsch a byl i nečekaně vtipný. Z původní hodiny a půl udělal dvě, ale myslím, že to nikomu nevadilo. Večer pak byl věnován přípravám na poslední etapu, ale hlavně balení před odjezdem domů.

Vyvrcholení našeho týdenního tripu pro nás pořadatelé připravili v Landshutu, přesněji v neuvěřitelných krpálech pod hradem Trausnitz. Už při příchodu na shromaždiště bylo jasné, že to bude opravdové finále, kde nebude čas na fňukání, nýbrž všichni si budou muset hrábnout do všeho, co jim ještě fyzicky i mentálně zbylo. Na rozdíl od mnoha soupeřů jsme nepodcenili přípravu a přímo na shromaždišti nastudovali záludnosti víceúrovňového úvodu závodu, kde šlo nechat dlouhé minuty. Díky tomu většina z nás elegantně protančila hradem v lehce sprintovém rytmu. A pak to přišlo. Neuvěřitelné sklony kopců, kde to jinak než po čtyřech nešlo, terén navíc zpestřený plážovými oblázky, aby to fakt klouzalo, no paráda... Přitom bylo třeba si hlídat mapu, každá chyba byla doslova bolestivá. Ve většině kategorií to byl skutečný závod na morál. No, ale když na to máte... – vyhráli jsme 8 kategorií, nejvíce ze všech etap! Shromaždiště připomínalo pole po bitvě, kde se s každým doběhnuvším rozrůstal počet vyčerpaných bojovníků.

Vítězné fanfáry a medailový ceremoniál se odehrál v historické budově bývalé solnice přímo v centru Landshutu. Je třeba zmínit, že ho pořadatelé připravili jako velmi pěknou a důstojnou tečku za pětietapovým kláním, které rozhodně nebylo nudné a dozajista hlavně těm mladším přineslo spoustu neocenitelných zkušeností. Pobrali jsme, co se dalo, jak se lze přesvědčit v následující tabulce:

Kategorie	Umístění	Jméno
W12	3.	Adéla Potužníková
W14	1.	Veronika Blažková
	2.	Ema Marečková
	3.	Klára Pilná
W16	1.	Kateřina Blažková
W18	2.	Štěpánka Shánělová
	3.	Eva Foltýnová
W21 long	2.	Klára Nechanická
W21 short	1.	Kristýna Petráčková
W40	2.	Daniela Nechanická
	7.	Eva Potužníková
W45	4.	Alena Nechutová
W60	1.	Alena Rosecká
M10	1.	Tomáš Parkan
M14	5.	Viktor Potužník
M18	1.	Šimon Mareček
	3.	Jan Nechanický
M21 long	1.	Petr Čech
	7.	Jan Hladílek
	10.	Tomáš Foltýn
M40	10.	Martin Potužník
M45	12.	Pavel Nechanický
	16.	Milan Nechuta
M50	8.	Jiří Parkan
M55	8.	Aleš Petráček
M70	2.	Jaromír Buriánek

Předáním medailí jsme ale neskončili, čekala nás ještě poslední prohlídka Landshutu. Opět bylo třeba zaktivovat nějaký ten cizí jazyk, což v kombinaci s únavou z dopoledního závodění byla tvrdá řehole. Užila si to zvláště německá skupinka, pro kterou zřejmě s chutí vždycky průvodci přidávali něco navíc... Pak již šlus, nasedat a hurá k domovu.

Stejně jako v minulých letech to uteklo jako voda. Zažili jsme toho hromadu, ať už sportovně, nebo jinak. Všichni se můžeme pochválit za vzornou reprezentaci kraje Vysočina. Věřím, že si každý z účastníků odvezl domů co nejvíce dobrých dojmů a během týdne se nenudil. No, a to by měla být nejlepší pozvánka na další akci příště. A třeba se pak odváží vyrazit za hranice všedních dnů i více vysočinských nadějí.

Aleš Petráček